

**[Miljøministeren]**

udnyttelsen og bevaringen af de eksisterende bygninger og bymiljøer. Løsningen af byernes problemer er en kompleks opgave. Der skal hele tiden ske afbalancerede afvejsninger for at sikre, at byerne fortsat udgør en god ramme for vores tilværelse. Problemerne løses som sagt ikke ved at etablere skrappe lovregler, men snarere ved at staten stiller sin ekspertise til rådighed og kun mere overordnet og konkret griber ind.

Vi må søge at forme en politik for, hvordan vor generation skal sætte sit aftryk på byerne, sådan at de bliver smukkere og sundere og mere miljøvenlige at færdes i, arbejde i, leve og bo i.

*Forhandling***Leif Hermann (SF):**

Jeg synes, miljøministeren har gjort et svar overordentlig vanskeligt; det er meget længe siden, jeg har hørt en tale af miljøministeren, der var så uinspireret.

Skyldes det, at boligministeren og trafikministeren er til stede her i salen, men ikke har tænkt sig at svare? Eller skyldes det, at regeringen ganske enkelt ikke er klar til at gå ind i den tværgående tankegang, som både statsministeren og miljøministeren gentagne gange har sagt var nødvendig for at komme videre i miljøpolitikken?

Jeg håber, at denne debat i det mindste kan afsløre, om det er det, der er tale om, eller om der blot er tale om almindelig ligegyldighed fra regeringens side over for denne forespørgsel.

Byernes miljøproblemer har unægtelig optaget både statsadministrationen og den kommunale forvaltning og Folketinget adskillige gange. I den prioriterede handlingsplan, som den daværende miljøminister forelagde den 30. maj 1986, blev byernes problemer også nævnt, og handlingsplanens bemærkninger herom blev i august 1987 fulgt op af miljøminister Christian Christensens bypolitiske redegørelse.

Denne redegørelse var ikke noget perfekt, men den var et rimelig kvalificeret forsøg på at tænke netop i tværgående baner. Det fremhævedes bl.a., at bygningers og bymiljøers bevaring skulle ske gennem styrkelse af bygningsfredningsloven og styrkelse af det grønne element i byerne, begrænsning af biltrafikens miljøbelastning og – hvad der er vigtigt – borge-rindflydelsen i planlægningen, som miljøministeren i øvrigt henviste til.

Miljøministeren har altså i sin svartale her været igennem forarbejderne og gentager og tilslutter sig de tværgående synspunkter. Ministeren har også refereret – det spares jeg så for – de gruppvækkende tal med hensyn til støjbelastning og de problemer, der er for børn og ældre ved at færdes i byernes trafik.

Ministeren har også henvist til de debatbøger, som forespørgslens ordlyd henviser til, nemlig »Bedre Byer« og »Byøkologi« – bøger, der nærmest sprudler af ideer til at gøre vores byer mere spændende, mere sikre, mere miljøvenlige og endda mere demokratiske.

Det er måske på tide at stille sig det spørgsmål: Hvad er der så kommet ud af det? Og her foretager miljøministeren en ganske gevaldig opremsning. Først en angivelse af nogle principper, som i nogen grad er knyttet til Planstyrelsens opfølgning af den bypolitiske redegørelse: bedre økologisk balance, nedsættelse af forureningen, trivsel for beboerne osv. – nogle principper, som vi alle sammen kan være enige om er principper, som man vistnok ville komme galt af sted med at gå imod, uanset hvem man er.

Dernæst rabler ministeren en del af sig, som vedrører trafikministerens område, men som vi unægtelig har svært ved at se hvordan egentlig indgår i en lidt mere overordnet tankegang. Vi er alle sammen godt klar over, at der bliver lavet cykelstier på hovedlandevejene, for nu at tage det spørgsmål op. Vi har også noteret os, at der er fremsat et lovforslag vedrørende den kollektive trafik i hovedstadsområdet. Men hvor er påpegningsen af, at dette lovforslag faktisk også skaber et bedre bymiljø? Det savnes.

For Boligministeriets område har miljøministeren fremhævet – og jeg håber sandelig, at boligministeren er enig, da ministeren jo skulle svare på alle tre ministres vegne – at den fremtidige byfornyelsesindsats skal ske på basis af det, som hed en kvalitativt orienteret indsats. Det er sympatisk.

Men havde det ikke været muligt for boligministeren i det afsnit, som boligministeren formentlig har afleveret til miljøministeren, der så kunne læse det op herfra, at understrege mere, hvordan denne kvalitative indsats i højere grad skal bringe miljøet ind i byerne? Det er jo flot at sige, at tingene skal ske på basis af et princip om kvalitativ indsats og ikke så meget det kvantitative og firkantede, men hvad menes der egentlig med det?